

Akiko vagyok

(Regényrészlet)

Orovec Krisztina fordítása

•

Minden könyv általában ponttal végződik.
Ez a furcsa könyv azzal kezdődik.

Olvasó, érintsd meg! A pontot.
Megérintetted?
Igen.
Köszönöm.

Nos, ez a mi érintkezési pontunk.

Nagyon fontos, hogy a szerzőnek és az olvasónak legyenek érintkezési pontjai, hiszen semmiképp sem lehetnek érintkezési vesszőik, ez butaság lenne. Egyébként ezt a könyvet egy hét alatt írtam meg, de évekig érlelődött bennem; úgy kopogtam az írógépen, mint egy félőrült. Ez a történet Akikóról szól. Ugyanabban az időben kellett ébren lennem, amikor Akiko, mert ő diktált.

A szerző

I.

SZERVUSZTOK,
AKIKO VAGYOK.

Az arcom szeplős, és a bőröm régi papír illatát árasztja.
Gyakran vagyok magányos.

Amikor kicsi voltam, apám gyakran mondogatta:

„Akiko, gyermekem, tanulj meg a betűket, hogy fennhangon megmagyarázhasd magad önmagadnak. A számokat ne, vagyis, csak a római számokat tanulj meg.”

Ekkor elhallgatott, leszívta a füstöt a tüdejébe, kiengedte a füstöt, majd folytatta: „Tanuld meg a római számokat, csak azért, hogy megtaláld a sorod a színházban, hogy megtaláld a helyed.”

„Jól van, apa”, válaszoltam.

„De”, folytatta apa, „az életben nincs szükséged római számokra, hogy megtaláld a helyed. Viasz vagy, nem színpad. Viasz vagy, nem függöny. Viasz vagy, nem deszka. Viasz vagy, nem drámai cselekmény. Benned, Akiko, gyermekem, benned növekszik a kanóc. Körülötted sötét van, te pedig viasz vagy. Őrizd magadban ezt a kanócot, mint egy zöld liánt, mint a békét, mint valami szent dolgot, és amikor kinő, gyertya leszel. Körülötted sötét van.”

Utána eloltotta a lámpát, amely az éjjeliszekrényen állt.

„Most aludj, Akiko.

Jó éjszakát.”

„Jó éjszakát, apa.”

Akiko vagyok, és bennem növekszik a kanóc. Lehetek horgony, lehetek part. Lehetek bármi. De nem szeretnék.

Ismerem az összes betűt, de nem ismerem a számokat.

Ha valaki megkérdezi, hány éves vagyok, azt válaszolom: „Akiko vagyok, semennyi éves.”

És akkor sokáig nézzük egymást.

Egy este fürdés után átvetettem a törülközőt az ablak szárnyán.

Az ablaknak szárnya van, mint a tüdőnek.

Így, frissen fürödve olyan voltam, mint a cukornádmezők, és a szavak ösztönszerűen, nyugtalan madarakként röpültek ki belőlem. Félek a madaraktól.

Írtam egy rövid verset egy emberről, aki sohasem nevetett.

Én nem szeretem azokat az embereket, akik nem tudnak nevetni, mert akkor rám hasonlítanak.

Írtam egy verset, és az éjjeliszekrényre tettem.

(MINEK NEVEZIK AZ ÉJJELISZEKRÉNYT NAPPAL?)

Az éjjeliszekrény fölött és a vers fölött lógott a nedves törülköző. És egész éjjel csöpögött a víz a versre.

Csöpp, csöpp.

Csöpp, csöpp.

Csöpp, csöpp. Csöpp, csöpp.

Mikor reggel felkeltem, össze voltam zavarodva.

De ekkor a nedves törülköző megszólalt:

„Kedves Akiko, bocsáss meg, olvastam az éjjel a versed, és foly-
ni kezdett a könnyem, mint valami egyszerre meginduló dolog. Ki-
sírtam magam, és most száraz vagyok. Szeretném, ha part lennél,
Akiko, és ha elvinnél engem a vízhez.”

ÖSSZE VOLTAM ZAVARODVA

MÉG JOBBAN, MINT AZ IMÉNT.

„De... De... Te törülköző vagy, nem viasz. Te törülköző vagy,
nem Casablanca. Te törülköző vagy, nem baba. Te törülköző vagy,
nem szó. Te törülköző vagy, és a törülközők nem beszélnek.

VAGY LASSAN ELMEGY AZ ESZEM?”

*

Tehát Akiko vagyok, bennem növekszik a kanóc, a bőröm régi
papír illatát árasztja, az arcom szeplős, semennyi éves vagyok, és van
egy különleges képességem: tudok beszélgetni a törülközőkkel.

A törülközők tudnak beszélni, csak mutassanak nekik egy verset.
HIGGYENEK BENNE...

Akiko vagyok, és apám ölelése meg a hidegebb tájakra költöző
levelek röpte között élek.

Kérlek, ne kérdezzék tőlem, hogy mi a telefonszámom, mert a
telefonszámot nem lehet betűkkel leírni.

Vagyis lehet. De butaság.

Nulla hat három öt öt nyolc kettő blablablablabla.

Képzeldjenek csak el egy ilyen telefonkönyvet! Én nem tudok.

Számokkal teli, de számok nélküli betűkből álló telefonkönyv.

MICSODA BUTASÁG!

Akiko vagyok, és éppen annyira vagyok magas, hogy alig-alig, de
le tudom szedni az epret a kertben, és éppen annyira alacsony, hogy
elérem a felhőket.

A felhők ultraibolya színűek.

Vagyis csak ibolyaszínűek... Az ultra nagyon buta szó. Mint az,
hogy *majd beszéljünk*. Mint az, hogy *de...*

Ultra:

Áthúzva.

Majd beszéljünk.

Áthúzza.

De...

Áthúzza.

Most ez olyan, mintha indigó alatt húztam volna át a szavakat.

Pedig nem.

INDIGÓ

– EZ SZÉP SZÓ.

Akiko vagyok, és szeretem a lexikonokat. Félek a madaraktól. Félek beszélni az előző életemről, a saját őskézdetemről, a mezőkről. Elképednek, ha felfedem, honnan jövök igazából. Ha egyáltalán lesz merszem felfedni.

AKIKO.

Ha visszafelé hívnának, akkor OKIKA lennék.

Szemem színe: olyan, mint a leégett tejé, csak üdébb.

Cipőméretem: A–NÉGY.

Kedvenc étel: amit apa készít nekem, tehát hagyma nélkül, sok szeretettel.

Kedvenc filmem: fekete-fehér; mikor lehunyom a szemem, akkor az olyan, mintha képregényben lennék. Bekeretezem magam, és kész is.

A legjobb barátom: a Törülköző.

Kedvenc dalom: az a hang apa autójában, amikor bekapcsolja a villanó jelzőlámpát és elkezdődik:

IK IK IK IK IK.

Ez a ciccegést juttatja eszembe, amikor valakire vársz az autóban ülve és ciccegsz:

C C C C C C C C.

Pityang- és lóheremezőkön keletkeztem.

Kedvenc festőm: az, akinek hiszek. Kedvenc költőm: az, akinek hiszek. Legkedvesebb barátom: az, akinek hiszek. Így sorakoznának a válaszok a lexikonban.

És minden rendben lenne. A festőkkel is, a költőkkel is és a barátokkal is.

SZERETEM, AMIKOR ÍGY VAN.

ILYENKOR NYUGODT ÉS CSENDES VAGYOK.

Akiko vagyok, és szabadidőmben ide-oda ugrándozok, hogy elkerüljem önmagam. Gyakran találkozunk, a tükröknek hála. Firkálok, öntözöm a virágokat; utána összebeszélünk, és a virág öntöz meg engem. Így tanulom, hogyan kell virágozni.

APA MELLETT.

Így itatom át a bennem növekvő kanócot. Ez kedves dolog tud lenni.

És igen. Kis híján megfeledkeztem róla. Kerékpározok.

Az én biciklim – négy keréken guruló szív.

Otthon hagyom az érzést, hogy valamit elfelejtettem, kimegyek a tornácra; megszagolom a bőröm – régi papír illatát árasztja; beletúrok a zsebeimbe – üresek; meglesem a gondolataim – eltűnnek; a hajam – galambraj illatát árasztja; tehát – minden rendben van, elindulhatok. Gyönyörű pillanatok tudnak ezek lenni.

Akiko vagyok és szeretem, ha a pillanatok gyönyörűek.

ILYENKOR FAKORONA ÉS TÖRZS VAGYOK.

Csütörtök volt. Úgy emlékszem. Csütörtök volt.

Levelekkel teli és édes madárcsicsergéssel teli nap volt.

EZ JÓ.

Amíg csak élek, emlékezni fogok arra a napra. Sőt, még utána is. Ha van utána.

Azon a csütörtökön az erdőben hajtottam a négy keréken guruló szívemet.

Akkor pótkerekekre volt szükségem az élethez (mint ahogyan most is).

Akiko vagyok, és dúdolgattam kerekezés közben. Valami csacska kis dallamot TRA LA LA LA LA LA, és dúdolgattam egészen addig a pillanatig, míg le nem esett a lánc a szívemről.

És – semmi.

Csak kicsit összeolajoztam a kezem.

„Apám meg fog ölni.” Ez jutott eszembe, és tovább folytattam a kerekezést, az autószerelőknél is feketébb kezekkel.

AKIKO – AUTÓSZERELŐ.

Atyaúristen!

Mikor hazaértem, apám aggodalmas arccal várt, éppen azon a helyen, ahol megálltam megnézni, hogy minden rendben van-e. Az apák, úgy tűnik, mindig azokon a helyeken várnak, ahol elváltunk tőlük.

Még ha csak egy rövid időre is. Lehullott az éj, mintha lánc lenne.

Apa aggodalmaskodott.

„Úgy is kell neked, ha saját felelősségedre mászol fel a saját szívedre.”

Kiabálta apa.

Más mondatokat is kiabált, de csak ezt a mondatot jegyeztem meg azon a csütörtökön.

Ezt a mondatot később le is írtam, miután megmostam a kezem, és megtöröltem a törülközővel.

Nyugtalan voltam. A törülköző ekkor is sírt.

A TÖRÜLKÖZŐ: A LEGJOBB BARÁTOM.

APA: A PÓTKEREKEIM.